

Arrest

nr. 320 096 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 13 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 juni 2016 en heeft een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 februari 2017.

Op 8 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing van "weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag". Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, dient verzoeker op 25 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal nam op 24 december 2020 de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 260 341 van 7 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

1.3. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, dient verzoeker een derde maal een verzoek om internationale bescherming in op 9 september 2022.

Op 9 februari 2023 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in op 16 juli 2024.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend op de Dienst Vreemdelingenzaken, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 augustus 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 3 september 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 4 september 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Khan Younis, Gaza, waar u vanaf uw geboorte in de wijk Jurat Al-Lut van Khan Younis woonde. Het laatste anderhalf jaar voor uw vertrek uit Gaza op 20 februari 2009 verbleef u ondergedoken in Rafah. U bent tot het vierde middelbaar naar school gegaan en bent nadien bij uw vader in zijn gaswinkel gaan werken. Ook werkte u in de bouwsector en in de landbouw. Hiernaast was u eveneens als Fatah-lid actief binnen het perskantoor van Fatah in Khan Younis. U behoort tot de familie A.(...), een grote familie waarvan de meerderheid sympathie heeft voor Fatah. In 2005 kreeg uw familie problemen met de familie Ab.(...) T.(...), een familie waarvan de meerderheid tot Hamas behoort. Die familievete escaleerde en in 2007 werd u hier ook het slachtoffer van. Zo werd uw neef M.(...) H.(...) A.(...) in 2007 doodgeschoten terwijl u met hem aan het wandelen was en werd nadien de winkel van uw vader binnengevallen en beschoten. Ook werd u omwille van de familievete in 2007 gedurende 12 dagen door Hamas aangehouden. Omwille van dit familiaal conflict vertrok u op 20 februari 2009 uit Gaza en reisde u op illegale wijze, via een tunnel, naar Egypte, van waar u verder reisde naar Libië.

Van Libië ging u naar Italië, waar uw vingerafdrukken genomen werden. U reisde echter door naar Noorwegen, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van de Dublin-procedure werd uw verzoek echter geweigerd. Van Noorwegen ging u vervolgens naar Zweden, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook in Zweden werd uw verzoek geweigerd omwille van de Dublinprocedure. Vervolgens werd u vanuit Zweden gerepatrieerd naar Italië, waar u rond februari 2010 een verzoek om internationale bescherming indiende. In Italië werd u uiteindelijk de vluchtelingenstatus toegekend en kreeg u een verblijfsvergunning, geldig tot 25 juni 2020.

Ook na uw aankomst in Italië werd uw vader in Gaza, en dit tot 2013, nog meermaals lastiggevalen en werd er naar u gevraagd, waarop uw vader zei dat u in Italië verbleef.

In Italië werkte u in een pizzeria en had u een probleemloos bestaan, desalniettemin had u al sinds 2014 het voorgevoel dat er u iets zou kunnen overkomen. Op 2 juni 2016 was u onderweg naar uw werk toen er aan het Terminstation, het grootste en bekendste station in Rome, een auto stopte, drie Italiaanse mannen uit de auto stapten en uw richting uitkwamen. Toen u dit opmerkte bent u onmiddellijk een Italiaanse winkel binnengelopen. De winkelier had de mannen niet toegelaten in de winkel en onmiddellijk de politie gebeld. De politie was ter plaatse gekomen en getuigen vertelden dat de drie mannen een pistool hadden en er ook een vierde persoon in de wagen zat, vermoedelijk een Palestijn. Hierna bent u terug naar uw huis gegaan, waar uw huisgenoten u stonden op te wachten. Zij wisten u te vertellen dat er drie Italiaanse mannen en een Palestijn langsgelopen waren op zoek naar u. U bent ervan overtuigd dat de familie Ab.(...) T.(...) achter deze incidenten zat en vervolgens bent u naar het politiekantoor gegaan om dit te melden en bescherming te vragen. Toen u daar tegen een politieagent zei dat u van Palestina afkomstig bent, zei de agent dat zij niets voor u konden doen en u maar naar de Israëli's moest gaan voor bescherming. U voelde zich niet veilig in Italië en wist niet meer wat u nog kon doen. De dagen na het incident bleef u in een hotel slapen en op 8 juni 2016 verliet u Italië.

Via Zwitserland, Frankrijk en Luxemburg reisde u naar België, waar u op 8 juni 2016 aankwam. Op 8 februari 2017 diende u vervolgens hier uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een medisch verslag, een kopie van een bewijs van Fatah, uw Italiaanse verblijfskaart, uw Italiaans reisdocument, een kopie van een bewijs van het World Food Programme (WFP) in Gaza, uw Italiaanse identiteitskaart en documenten betreffende uw Italiaanse asielprocedure en uw verblijf in Italië.

Op 11 september 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek om internationale bescherming omwille van het feit dat u in Italië de vluchtelingenstatus bent bekomen. U ging hiertegen niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U bleef in België en op 25 september 2020 diende u uw tweede verzoek om internationale bescherming in. In kader hiervan verwees u naar het gegeven dat de familie Ab.(...) T.(...) druk uitoefende op uw vader. Zo werd hij lastiggevallend door de politie en diende hij facturen te betalen waartoe hij eigenlijk niet in staat was. Uw ouderlijk huis werd bovendien in het oog gehouden door geheime agenten van Hamas. Op deze manier trachtten ze uw leven te verzuren. In verband met Italië, verwees u naar de problemen die u kende met maffiosi. U legde geen documenten neer ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Op 30 december 2020 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk. Op 6 januari 2021 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Op 7 september 2021 heeft de RvV uw beroep verworpen (arrestnr. 260341). U diende geen cassatieberoep in.

U bleef in België en op 9 september 2022 diende u uw derde verzoek om internationale bescherming in. In kader hiervan verwees u naar de problemen met de familie Ab.(...) T.(...). U legde geen documenten neer ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming. Tijdens uw verblijf in België bent u gehuwd met A.(...), M. (...) I J (CG xx, OV xxx). Samen hebben jullie een zoontje, A.(...) K.(...). Uw echtgenote diende op 18 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2022 beëindigde het CGVS haar verzoek om internationale bescherming aangezien zij op 19 februari 2022 afstand deed van haar verzoek om internationale bescherming.

Op 13 februari 2023 besliste de Commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw derde verzoek daar u geen elementen aanbracht die de kans groter maakten dat u in aanmerking kwam voor toekenning van de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen niet in beroep.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 16 juli 2024 een vierde keer om internationale bescherming. U haalt aan dat u al sinds 2016 hier leeft, dit zonder papieren. Uw echtgenote heeft een verblijfsvergunning en uw kinderen hebben de Belgische nationaliteit. U begrijpt niet waarom u geen papieren krijgt. U bent psychisch uitgeput door deze situatie. U haalt voorts aan dat er niets meer is in Gaza, alles is verwoest en er is daar niets meer om naar terug te keren. U vreest ingeval van een terugkeer naar Gaza te worden gedood door de oorlog of omwille van de problemen die u er kende en omwille waarvan u indertijd de Gazastrook heeft verlaten. U hoopt hier te kunnen blijven bij uw vrouw en kinderen en hier een leven met hen te kunnen uitbouwen.

Ter staving van uw verzoek legt u een kleurenkopie voor van uw huwelijksakte, voorzien van een Nederlandse vertaling, een kleurenkopie van de Belgische verblijfsvergunning van uw echtgenote, een Belgische geboorteakte van uw zoontje K.(...) en een Belgische geboorteakte van uw dochtertje H.(...).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U haalt wel aan het psychisch moeilijk te hebben met uw situatie hier maar legt geen stukken voor waaruit kan blijken dat u zou kampen met psychologische problemen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verwijst naar de actuele situatie in Gaza en haalt aan dat u niet naar Gaza kan terugkeren. U zal er ofwel gedood worden in de huidige oorlog dan wel omwille van de problemen die u er eerder kende.

Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat u hier volledig voorbijgaat aan het feit dat u reeds internationale bescherming, i.c. de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Italië. Uw vrees voor vervolging dient bijgevolg te worden beoordeeld ten aanzien van Italië en niet Gaza. De actuele situatie in Gaza en uw vrees om ingeval van een terugkeer naar Gaza te zullen worden gedood zijn in casu dan ook niet relevant.

Verder moet worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden

waren om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in Italië. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, werden duidelijk uiteen gezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. U ging hiertegen niet in beroep. Uw tweede verzoek werd niet ontvankelijk verklaard daar u geen elementen aanbracht die hier een ander licht op kunnen werpen. Deze beslissing werd bovendien gevolgd door de RvV die uw beroep verwierp. Ook in het kader van uw derde verzoek kon worden vastgesteld dat u geen elementen aanbracht die de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw eerste verzoek konden weerleggen. Ook tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

In het kader van uw huidige verzoek moet worden vastgesteld dat u evenmin elementen aanbrengt op grond waarvan alsnog zou kunnen besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in Italië temeer daar u op geen enkel moment verwijst naar uw situatie in Italië. U verwijst in het kader van uw huidige verzoek louter naar de situatie in Gaza en uw vrees voor een terugkeer naar Gaza. Het spreekt voor zich dat u hiermee geenszins de eerdere appreciatie kan ombuigen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt, en dit in navolging van wat reeds werd opgemerkt in het kader van uw derde verzoek, dat er ook geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat, ook al is uw Italiaanse verblijfsvergunning op heden niet meer geldig, u niet langer over internationale bescherming geniet in Italië. In tegenstelling tot de verblijfsvergunning, die beperkt is in de tijd, geldt zulks niet voor de toegekende verblijfsstatus.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Dat u al sinds 2016 in België verblijft en niet begrijpt waarom u, in tegenstelling tot uw gezinsleden, geen papieren heeft, volstaat ook niet. Vooreerst mag het duidelijk zijn dat het loutere feit dat u ettelijke jaren in België verblijft u geenszins automatisch recht geeft op internationale bescherming. Immers, reeds in het kader van uw eerste verzoek, alsook in het kader van uw daaropvolgende verzoeken, oordeelde de Commissaris-generaal herhaaldelijk dat u geen beschermingsstatus kon worden toegekend én dat u kon terugkeren naar Italië. Dat u dan desondanks toch besluit in België te blijven, op die manier een situatie creëert waarbij u meerdere jaren op Belgische grondgebied verblijft, betreft dan ook louter uw eigen keuze.

Uw echtgenote deed voorheen afstand van haar verzoek en werd aldus evenmin internationale bescherming toegekend. In hoofde van uw kinderen werd nooit een verzoek ingediend. De Commissaris-generaal is louter bevoegd om onderzoek te voeren naar het eventueel bestaan van een nood aan internationale bescherming en eventueel toekenning van internationale bescherming. Dat uw echtgenote en kinderen wel over verblijfsdocumenten in België beschikken, dit op grond van een andere administratieve procedure, kan er geenszins toe leiden u internationale bescherming toe te kennen.

Dat u bij uw gezin wil blijven, kan zeker worden aangenomen doch voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw situatie hier in België dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande temeer daar deze louter betrekking hebben op uw gezinsleden en aantonen dat u gehuwd bent, uw echtgenote hier over een verblijfsvergunning beschikt en uw kinderen hier geboren zijn. Deze documenten hebben geen uitstaans met uw situatie in Italië en kunnen voorgaande beoordeling dan ook niet wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het

non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Hij werpt hierbij een schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), het betoog dat hij in Italië geen menswaardig bestaan kan leiden, het feit dat zijn status in Italië onzeker is en het gegeven dat hij inmiddels een gezin heeft in België.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker citeert hiertoe uit het rapport OSAR, *“Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”* van januari 2020.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij zijn recht om bij zijn gezin te leven in België onderstreept.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem als vluchteling te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het rapport OSAR, *“Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”* van januari 2020 (stuk 3).

3.2.2. Op 28 november 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt:

- AIDA/ECRE, *“Country Report. Italy. Updated 2023”* van 10 juli 2024.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend.

In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U haalt wel aan het psychisch moeilijk te hebben met uw situatie hier maar legt geen stukken voor waaruit kan blijken dat u zou kampen met psychologische problemen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.6. Beoordeling

3.6.1. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aanhaalt, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.6.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 8 september 2017 de beslissing van “weigeren van inoverwegingname van een asielaanvraag” nam. Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) uit de beschikbare elementen bleek dat verzoeker reeds internationale bescherming genoot in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië; (ii) verzoeker geen elementen wist aan te halen waaruit blijkt dat hij in Italië een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, vermits geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de familie Ab. T. en verzoeker hoe dan ook niet aantoonde dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Italiaanse autoriteiten; (iii) de documenten die verzoeker voorlegde niet van die aard waren dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin konden ombuigen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 24 december 2020 de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit omdat verzoeker geen nieuwe elementen of argumenten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Bij arrest nr. 260 341 van 7 september 2021 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

In het kader van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal op 9 februari 2023 wederom tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek. Dit omdat verzoeker geen nieuwe elementen of argumenten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een

bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat België zijn verzoek om internationale bescherming, desnoods op basis van artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan onderzoeken, ziet de Raad niet in en verzoeker werkt ook niet uit hoe voormeld artikel *in casu* geschonden kan zijn door de bestreden beslissing, waarbij de commissaris-generaal een beslissing neemt die kadert in het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming en dit nadat België de verantwoordelijkheid voor dit onderzoek op zich nam en waarin toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.6.3. In het kader van het huidig volgende verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar het feit dat hij reeds sinds 2016 in België verblijft zonder papieren, dat zijn vrouw een verblijfsvergunning heeft en zijn kinderen de Belgische nationaliteit. Hij merkt op dat hij psychisch uitgeput is door deze situatie (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 22 augustus 2024, vragen 17 en 24). Verder geeft verzoeker aan dat hij omwille van de oorlog of de problemen die hij kende niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Gaza (*ibid.*, vraag 20).

Ter staving van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten voor: zijn huwelijksakte voorzien van een Nederlandstalige vertaling, een kleurenkopie van de Belgische verblijfsvergunning van zijn echtgenote en de Belgische geboorteaktes van zijn zoon en dochter.

3.6.4. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) in zoverre verzoeker naar de actuele situatie in Gaza verwijst en aanhaalt dat hij niet naar Gaza kan terugkeren, moet erop worden gewezen dat verzoeker reeds internationale bescherming (*in casu* de vluchtelingenstatus) werd toegekend in Italië en dat zijn vrees bijgevolg ten aanzien van Italië en niet Gaza dient te worden beoordeeld;
- (ii) reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld en afdoende gemotiveerd dat er in zijn hoofd geen elementen voorhanden waren om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in Italië en verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing, ook verzoekers tweede en derde verzoek werden niet-ontvankelijk verklaard omdat hij geen nieuwe elementen aanbracht die hierop een ander licht konden werpen;
- (iii) verzoeker haalt in het kader van zijn huidig verzoek evenmin elementen aan op grond waarvan alsnog kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in Italië temeer daar hij op geen enkel ogenblik verwijst naar zijn situatie in Italië;
- (iv) volledigheidshalve dient erop gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat, ook al is verzoekers Italiaanse verblijfsvergunning op heden niet meer geldig, verzoeker niet langer over internationale bescherming geniet in Italië;
- (v) niets wijst er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen;
- (vi) dat verzoeker al sinds 2016 in België verblijft en hij niet begrijpt waarom hij, in tegenstelling tot zijn gezinsleden, geen papieren heeft, volstaat niet aangezien een louter verblijf in België geen automatisch recht geeft op internationale bescherming en hij door in België te blijven na een weigeringsbeslissing van het CGVS hij zelf deze situatie heeft gecreëerd die dan ook zijn eigen keuze betreft;
- (vii) dat verzoekers echtgenote en kinderen wel over verblijfsdocumenten in België beschikken, dit op grond van een andere administratieve procedure, kan er evenmin toe leiden dat verzoeker internationale bescherming moet worden toegekend;
- (viii) dat verzoeker bij zijn gezin wil blijven, kan worden aangenomen doch voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van zijn situatie hier in België dient hij zich tot de geëigende procedure te wenden;
- (ix) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet

duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.6.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.6.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.6.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië, waar hij werd erkend als vluchteling. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat verzoekers vrees voor vervolging

dient te worden beoordeeld ten aanzien van Italië en niet Gaza. De actuele situatie in Gaza en verzoekers vrees om in Gaza te zullen worden gedood (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 22 augustus 2024, vraag 20) zijn *in casu* dan ook niet relevant.

Verzoeker voert in het verzoekschrift nog aan dat hij intussen vijftien jaar geleden werd erkend als vluchteling in Italië, maar dat zijn verblijfsvergunning slechts geldig was tot 15 juni 2020 en dus al vier jaar niet meer geldig is. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal volledig voorbij gaat aan het feit dat de theorie ver van de praktijk ligt en dat er allerlei praktische moeilijkheden zullen zijn voor hem om opnieuw aan een verblijfsvergunning te raken. Verzoeker verwijst naar een Italiaanse website en het rapport van OSAR (verzoekschrift, stuk 3), waaruit onder meer blijkt dat men over een domicilieadres moet beschikken om een verblijfskaart te bekomen, en merkt op dat hij in principe niet langer dan de helft van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning naar het buitenland mocht reizen en dat hij serieuze moeilijkheden zal hebben om opnieuw een verblijfsvergunning te bekomen zodat hij in een situatie van materiële deprivatie zal terechtkomen.

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt hoe dan ook geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het CGVS berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift onder meer dat om een verblijfskaart te verkrijgen een domicilieadres moet worden opgegeven. Aangezien hij hierover niet beschikt, zal hij volgens hem geen verblijfskaart kunnen verkrijgen.

De Raad stelt vast dat in de bijgebrachte landeninformatie uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het ministerie van Binnenlandse Zaken al in 2015 een circulaire heeft uitgebracht, waarin wordt opgemerkt dat de wet niet vereist dat personen met internationale bescherming een certificaat van geregistreerd adres moeten toevoegen bij de aanvraag voor de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning. In plaats daarvan wordt een verklaring van de persoon met betrekking tot zijn woonplaats als voldoende beschouwd. Tegelijkertijd verduidelijkt het ministerie dat fictieve/virtuele verblijfplaatsen moeten worden aanvaard als bewijs van de woonplaats wanneer de Questura het om veiligheidsredenen nodig acht om kennis te hebben van de woonplaats van personen die internationale bescherming genieten. Op 25 juni 2019 aanvaardde de burgerlijke rechtbank van Rome het dringende beroep van een Afghaanse begunstigde van subsidiaire bescherming, wiens verzoek tot verlenging van de verblijfsvergunning door de Questura van Rome was afgewezen wegens het ontbreken van een echt bewijs van woonplaats, aangezien de aanvrager bij zijn verlengingsverzoek een virtueel bewijs van woonplaats had gevoegd, en de onmiddellijke afgifte van de verblijfsvergunning gelastte (AIDA, "*Country Report: Italy. Update 2023*", juli 2024, p. 222). Door louter naar algemene landeninformatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat hij niet langer terecht zou kunnen of niet meer in staat zou zijn om bij een eventuele terugkeer in Italië huisvesting te bekomen.

Dat verzoeker, zo hij hiertoe bij een terugkeer naar Italië een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, verhinderd zou worden om, dit eventueel met de hulp en ondersteuning van de in Italië aanwezige autoriteiten, organisaties en netwerken, zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou dreigen terecht te komen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden

gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus ook in het kader van verzoekers voorliggende, volgend verzoek om internationale bescherming niet aangetoond.

3.6.8. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op verzoekers voorgehouden vrees voor de handlangers van de familie Ab. T. in Italië en de politie in Italië hem heeft afgewimpeld en hem aldus geen bescherming kan bieden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit argument reeds had opgeworpen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zodat kan worden verwezen naar de definitieve motieven hieromtrent in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 september 2017, waartegen verzoeker geen beroep aantekende en dat bekleed is met gezag van gewijsde:

“In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië diende te verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beweert u in Italië problemen te hebben ondervonden met de familie Ab.(...) T.(...) (CGVS, p. 15-20). Er kunnen echter vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid hiervan.

Vooreerst blijkt uit uw gedrag na uw vertrek uit Italië allerminst een nood aan internationale bescherming. U verliet Italië namelijk op 8 juni 2016 en kwam dezelfde dag aan in België. U diende in België echter pas op 8 februari 2017, dus ongeveer 8 maanden later, een asielaanvraag in (CGVS, p. 11). Dat u ongeveer acht maanden wachtte alvorens een verzoek tot het bekomen van bescherming in te dienen, valt moeilijk te vereenzelvigen met de ernst van de door u voorgehouden vrees. Als reden van uw laattijdige asielaanvraag stelt u enkel dat u schrik had en u hier met uw Italiaanse documenten niets kon doen (CGVS, p. 11). Dit is echter geen overtuigende uitleg voor uw laattijdige asielaanvraag. Aangezien u aangeeft dat uw problemen en uw onveiligheidsgevoel in Italië u tot een vertrek noopten én u nood heeft aan bescherming, mag men verwacht en dat u onmiddellijk na uw aankomst in België uw vrees te kennen zou geven. Eens te meer daar u reeds vertrouwd bent met de asielprocedure, gelet op uw eerdere procedure in Italië, en u zelf ook aangeeft op de hoogte te zijn van de geldende regels (CGVS, p. 20). Dat u het niet nodig vond om eerder bescherming aan te vragen in België relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerte problemen in Italië.

Bovendien geeft u aan dat uw problemen te maken hebben met de familievete tussen uw familie en de familie Ab.(...) T.(...) in Gaza. Sinds uw vertrek uit Gaza zou u zelf echter geen problemen meer gekend hebben met de familie Ab.(...) T.(...) (CGVS, p. 16). Niet alleen is het volstrekt onduidelijk waarom, het is ook zeer onwaarschijnlijk dat de familie Ab.(...) T.(...) u na uw vertrek uit Gaza in 2009 zeven jaar met rust zou laten en u dan in juni 2016 plots wel zou beginnen viseren, de moeite zou nemen om naar Italië af te reizen, om wraak te nemen. Logischerwijze kan worden gesteld dat indien zij daadwerkelijk wraak op u wilden nemen, zij u wel eerder hadden weten te vinden om wraak op u te nemen. Hiernaast zou uw familie in Gaza sinds 2013 ook geen problemen meer gehad hebben met de familie Ab.(...) T.(...) (CGVS, p. 15), hetgeen de door u beweerte problemen met de familie Ab.(...) T.(...) in Italië in 2016 eens te bizar maakt. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop tast de geloofwaardigheid van uw beweerte problemen in Italië ernstig aan.

Voorts is de werkwijze van uw belagers ook hoogst bevreemdend. Zo verklaart u dat u in eerste instantie belaagd werd aan het Termination, het bekendste en grootste station van Rome, en uw belagers dezelfde dag nog naar uw woning gekomen waren om u daar te zoeken, hetgeen aantoont uw belagers wisten waar u woonde (CGVS, p. 15-16). Indien uw belagers reeds van in het begin wisten waar u woonde is het bijzonder opmerkelijk dat zij u in eerste instantie niet bij u thuis maar wel aan het drukbezochte Termination aanvielen, waarbij het risico voor hen om gearresteerd of tegengewerkt te worden vele malen hoger is dan bij u thuis. De door u geschetste gang van zaken is bijgevolg weinig waarschijnlijk en kan niet overtuigen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Italië.

Hiernaast verklaart u dat de Italiaanse autoriteiten u niet kunnen beschermen (CGVS, p. 18). Uw verklaringen over de stappen die u ondernomen zou hebben om in Italië bescherming te bekomen doen echter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerte problemen in Italië. Wanneer u gevraagd wordt welke stappen u ondernomen heeft om in Italië bescherming te bekomen, geeft u aan dat u enkel éénmaal naar een politiekantoor bent gegaan om te vertellen wat er met u gebeurd was. Ter plaatse zou de politieagent in kwestie gezegd hebben dat zij niets konden doen en dat u maar naar Israël moest gaan voor bescherming. Verder zou u geen bijkomende stappen ondernomen hebben om bescherming te bekomen van de Italiaanse autoriteiten (CGVS, p. 16 en 18). Dat u zich na het contact met één politieagent zo makkelijk zou laten afschepen en geen verdere stappen onderneemt is hoogst bevreemdend. Van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer stappen zou ondernemen om bescherming te krijgen en hij zich niet bij de eerste de beste tegenslag hierbij neerlegt. Dat u nagelaten heeft verdere stappen te ondernemen om bescherming van de Italiaanse autoriteiten te bekomen relateert andermaal de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerte problemen in Italië.

Daarenboven beweert u meermaals dat niemand weet dat u momenteel in België verblijft en dat u ook wilt dat niemand dit te weten komt, dit uit schrik voor uw veiligheid (CGVS, p. 6, 16-17 en 19-20). In dat opzicht is echter bijzonder bevreemdend dat u op uw Facebookpagina, waarvan u zelf toegaf dat het uw Facebookpagina is (CGVS, p. 5) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier, aangeeft te wonen in ‘Brussels, Belgium’. Dat u uw verblijf in België zo publiekelijk

aangeeft op Facebook doet afbreuk aan uw bewering schrik te hebben voor uw veiligheid, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de problemen die u in Italië gekend zou hebben. Op deze manier zou u uw vermeende belagers uit Italië immers cruciale informatie geven over uw huidige verblijfplaats, waardoor zij u eveneens in België zouden kunnen terugvinden en belagen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS dan ook concluderen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Italië diende te verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

3.6.9. Verzoeker wijst er vervolgens in voorliggend verzoekschrift op dat hij een gezin heeft in België, met name twee Belgische kinderen en een echtgenote met een F-kaart. Hij legt hiertoe tevens een kopie van deze verblijfsvergunning en de geboorteaktes van zijn kinderen voor (administratief dossier, map ‘Documenten’). Verzoeker hekelt dat hij zijn gezinsleven niet kan uitoefenen bij een terugkeer naar Italië en wijst erop dat een procedure 9bis jarenlang kan duren waardoor hij op illegale wijze in België moet blijven of moet terugkeren naar Italië. Verzoeker meent dat er aldus een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

De Raad treedt in dit kader vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt:

“Dat u al sinds 2016 in België verblijft en niet begrijpt waarom u, in tegenstelling tot uw gezinsleden, geen papieren heeft, volstaat ook niet. Vooreerst mag het duidelijk zijn dat het loutere feit dat u ettelijke jaren in België verblijft u geenszins automatisch recht geeft op internationale bescherming. Immers, reeds in het kader van uw eerste verzoek, alsook in het kader van uw daaropvolgende verzoeken, oordeelde de Commissaris-generaal herhaaldelijk dat u geen beschermingsstatus kon worden toegekend én dat u kon terugkeren naar Italië. Dat u dan desondanks toch besluit in België te blijven, op die manier een situatie creëert waarbij u meerdere jaren op Belgische grondgebied verblijft, betreft dan ook louter uw eigen keuze.

Uw echtgenote deed voorheen afstand van haar verzoek en werd aldus evenmin internationale bescherming toegekend. In hoofde van uw kinderen werd nooit een verzoek ingediend. De Commissaris-generaal is louter bevoegd om onderzoek te voeren naar het eventueel bestaan van een nood aan internationale bescherming en eventueel toekenning van internationale bescherming. Dat uw echtgenote en kinderen wel over verblijfsdocumenten in België beschikken, dit op grond van een andere administratieve procedure, kan er geenszins toe leiden u internationale bescherming toe te kennen.

(....)”

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er voorts nog op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen internationale bescherming kan worden toegekend. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts verzocht heeft om hem de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat hij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van zijn gezinssituatie.

Verzoekers verwijzing naar de verblijfsvergunning van zijn echtgenote en het feit dat zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken is *in casu* dan ook niet dienstig.

3.6.10. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

3.6.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.6.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (vijfde) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad benadrukt dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.6.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET